

Ганна Тім: Федоров і обман українців

СУСПІЛЬСТВО | ВТР, 2026-09-22 15:09

Версія для печати

Ох, почитала я свіжий монументальний життєпис Михайла Федорова на УП під назвою "Вибори Михайла Федорова. Як ексміністр оборони переграв Єрмака, став проблемою для Зеленського і хакнув смертельну хворобу", й побуду трохи ще сукою, бо після його заяв для Reuters, де державі (в якій він сам 7 років займав одну з найвищих посад) виписали оцінку в 5% ефективності, в очах пересічного читача розгортається драма про невизнаного генія. Але якщо дивитися на це з оптикою оцінки системних ризиків та базової соціальної інженерії, то виглядає все так, що перед нами постає класична, шита білими нитками операція з порятунку політичного капіталу.

Увесь цей лонгрід зібраний за найдавнішим монодизайном "подорожі героя", тільки з поправкою на смаки відвідувачів хіпстерських кав'ярень, тому усі закони жанру витримані з аптекарською точністю: спочатку вихід із бідного дому, потім поклик до подвигу в столиці, а далі - обов'язкове сходження в пекло і фізична ініціація через страждання.

Починається все як біографія Стіва Джобса з василівським акцентом. Дитинство у злиднях серед бандитів і кавунів, де юний герой гартує дух, грає в шахи і мріє про літаки з дерев'яним салоном. Потім класичний поклик до пригод, де прихід на 22-й поверх до Зеленського з ідеєю прокачати кубики преса, де йому раптом кажуть "а зроби нам державу в смартфоні" і він, як справжній нео-месія, не вагаючись відповідає "ми все зможемо, тільки треба розібратися". Це ж чистий вступ до казки про Кремнієву долину, яку нам успішно продавали шість років під виглядом реформ.

Далі сюжет вимагає сходження в підземне царство і перемоги над смертю, де з'являється цей шедевр - боротьба з невиліковною хворобою через виведення відсотків одужання на власний дашборд. Якщо віриш у дані і красиво налаштував графік - хвороба відступає. Рівень драматургії такий, що сценаристи Нетфліксу зараз нервово кусають лікті.

Але головний драматургічний трюк цього тексту криється в іншому. Поставити важку тему подолання смерельної хвороби акуратно третім розділом - це геніальний, математично вивірений шлюз для відключення критичного мислення аудиторії. Поставити її на початку було б дешевою сльозливою мелодрамою, запхнути в кінець - виглядало б як жалюгідне скиглення збитого льотчика, на якого насувається ревізія. Тому її ставлять рівно перед четвертим і п'ятим розділами, де починається голе й криваве мінне поле фактів.

А факти там невблаганні: розкрадання 254 мільйонів гривень у підпорядкованому Держспецв'язку, хронічний конфлікт із військовим командуванням, претензії Ради зброярів про заморожені до осені тендери та провалені закупівлі ракет до Patriot через нескінченні внутрішні аудити. У нормальному стані будь-який притомний аналітик скопився б за голову від такого менеджменту в країні, що стікає кров'ю. Але читача туди запускають під важким психологічним наркозом. Йому щойно згодували міф про напівбога, який о шостій ранку капає хіміотерапію, о восьмій уже вершить долі нації, а рак перемагає за допомогою... дашборду з відсотками. З погляду фармакології це повна маячня, бо людину врятували важкі західні таргетні препарати (за його ж словами), які доступні не кожному, а не малюнки на планшеті. Проте для публіки міф уже спрацював, бо перед нами кіборг, який хакнув саму смерть, а якщо він обдурив смерть, то які до нього можуть бути претензії щодо зірваних поставок снарядів чи відсутності важкої броні?

Але ще одне найсоковитіше починається в розділі про битву титанів у владі. Михайло Альбертович постає тут як єдиний дорослий у кімнаті серед переляканих генералів і цинічних чиновників. Він особисто рятує президента від гніву народу з картонками, мужньо підписує меморандуми з НАБУ просто під носом у зловісної тіні Єрмака, створює армії дронів буквально з палиць і синього чаю, а коли система виявляється занадто старою і корумпованою для його космічної візії, вона просто відторгає його як інородне тіло.

І тут цей карго-культ Кремнієвої долини вдаряється об стіну реальної фізики. У венчурному бізнесі принцип "fake it till you make it" працює бездоганно - ти обіцяєш революцію, п'єш смузі в чорному оверсайзі, показуєш гарні графіки, береш раунд інвестицій, а якщо все провалиться - фонд списує збитки. Але коли ти переносиш цю стартаперську логіку на оборонний контур під час тотальної конвенційної війни, виходить катастрофа. Держава - це не додаток у телефоні, де можна викотити сирий реліз із купою багів, спалити за пів року річний бюджет заради красивого дешборду, а потім заявити, що користувачі неефективні, вкрадені дані - не вкрадені а скомпільовані, і поїхати підіймати приватний фонд у Штати чи консультувати італійських генералів.

Фінал узагалі б'є на сльозу, де герой стоїть на київському даху на тлі золотих куполів, помічника шепоче про його віру в робітів, а він сам готує новий Мангеттенський проект і збирається підкорювати американські венчурні фонди, поки втомлені громадяни малюють його ім'я на картонках.

По суті це не просто стаття, а еталонна заявка на вибудований передвиборчий біографічний міф, де продають образ ідеального технократа без страху і докору, у якого єдина вада - це те, що він надто нормальний для цього божевільного світу, а те, що після пів року керування обороною залишилася дірка в бюджеті, закриті двері для асоціацій зброярів і зірвані закупівлі то мелочі, які просто не влізли в красивий дашборд на десять слайдів. Тому маємо те, що маємо - блискучу піар-броню від кримінальних справ і аудиту, зібрану за лекалами античного епосу, за якою ховається банальна нездатність зрозуміти, що війна не лікується презентаціями в Power Point

Фото на фоні куполів зі статті на УП.

Ганна Тім, сторінка авторки на фейсбук

«Аргумент»

На цю тему:

- Костянтин Корсун: Федоров і блудняк

Share 0

Коментарі

ВІДЕО

Секрети міністра Кіма: хата на Липках, Porsche дружини та мисливські угіддя

«Снігурівка. Крізь російську окупацію»: якими були 8 місяців військового і громадянського спротиву окупантам

«За Почаївську лавру московський патріархат буде боротися до останнього». Репортаж

Головна
Про сайт
Опитування

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань – за запитом через електронну пошту.Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення. При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу. Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакти: uargumentum@gmail.com